

Recensie: Veel te veel te veel ★★★1/2***

HetPaleis
zaterdag 11 mei 2019

foto © Phile Deprez

Recensie:

Veel te veel te veel van Kopergietry en Les pieds dans le vent in een regie van Johan de Smet leest als een ode om tevreden te zijn met minder. De productie kaart overconsumptie aan die ons echt niet gelukkiger maakt ook al doen we soms alsof dat wel zo is door een zoveelste selfie te nemen bij de aankoop van alweer een product dat we niet per se nodig hebben. Daarnaast behandelt het de enorme mogelijkheden die kinderen hebben met alles wat slechts op een muisklik van hen verwijderd is. Het risico is dat ze door zo veel prikkels overprikkeld geraken en zelfs kunnen opbranden. Verder trekt de voorstelling die (schaduw)spel en muziek (die van de hand is van Joeri Cnapelinckx) combineert ook de ecologische kaart met Polar de ijsbeer die bij Vincent is gaan intrekken omdat de ijsschots waarop die leefde door de klimaatopwarming uiteindelijk verdwenen is. Tenslotte moedigt de voorstelling kinderen ook aan om zich niet te laten meeslepen door de massa maar er een gezonde kritische geest op na te houden, een zeker je m'en foutisme dus te praktiseren en het egocentrisme in te ruilen voor altruïsme.

Drie personages telt Veel te veel te veel dat zowel in het Frans als in het Nederlands gespeeld wordt, wat voor sommige zesjarigen toch wel een uitdaging vormt. Vincent (Raoul) is de man die allemaal lijstjes maakt, ontzettend veel speelgoed heeft (o.a. van de zoveelste ex van een van zijn ouders, wat op zich ook maatschappijkritiek is hoe sommigen in relaties een partner steeds vaker als consumptieproduct zien, als iets dat inwisselbaar is) en het te druk heeft om ermee te spelen. Terecht kaart de voorstelling aan dat je onmogelijk alles kan hebben. De ganse wereld zien? Vergeet het. Daarvoor zou je 112 jaar nodig hebben. Hij komt zichzelf helemaal tegen in een spelletje 'Wie is het?' wanneer ie drie keer nee moet antwoorden op de vragen: 'Draagt hij een bril?', 'Heeft hij gezichtsbeharing?' en 'Is hij gelukkig?' die tot hem leiden.

Audrey (Dero) speelt dan weer de erg idealistische, gepassioneerde, hartstochtelijke buurvrouw die contact wil maken met Vincent maar steeds wordt afgewimpeld met een 'bye'. 'Ik wou dat ik twee beren was, dan konden we samen smeren.' klinkt het in haar song die begeleid wordt door de speelgoed elektrische gitaar van Vincent terwijl ze eerder ook liet horen dat ze haar buurman op de mond wil kussen. Visueel zien we die broodjes gesmeerd (met choco) opgestapeld op het tafeltje van Vincent, die zijn toren bij elkaar houdt door mikadostokjes. Ook zij wil stilte omdat ze met zo veel gedachten en waarom-vragen in haar hoofd zit dat ze de stilte niet kan horen. Zij probeert de stilte te bereiken door brieven te sturen en bloemen via een kartonnen doos die zich blijkbaar zelf weet te verplaatsen over de podiumvloer. Een vleugje magie zit dus ook in deze Veel te veel te veel.

Wat blijkt? Helemaal op een van Vincents zo vele met fluo post its aaneengeregen lijstjes staat de stilte bezitten. Zij verschijnt in de vorm van Annelies (Van Hullebusch) die vocaal op het einde niet erg toonvast blijkt. Heerlijk is dan ook Vincents reactie wanneer zij niets zegt en hij 'Ik hoor u niet goed' zegt omdat de stilte hem kennelijk onwennig maakt, en dat niet alleen. Hij zondert zich al jaren â€ wat angstig - op in zijn appartement achter slot en grendel. Iemand op bezoek krijgen, haalt hem dus behoorlijk uit zijn comfortzone. In zijn lied zingt ie in de speelgoedmicro van een Fisher Priceachtige cassetterecorder dan wel 'Ik wil mij graag verveel te velen, staren, dromen, helemaal niets â€' maar net met niets doen heeft ie alle moeite van de

wereld. En wanneer Annelies en Audrey hem vragen om uit zijn stapel speelgoed waarmee hij een muur gebouwd heeft om zich af te zonderen van de wereld, zijn deur doet ie doorgaans enkel open om postpakketjes te ontvangen, om er maar één uit te halen waarmee ze aan de slag zullen gaan, blijkt dat een moeilijke opdracht. Hoewel Veel te veel te veel een heerlijke absurde scène bevat waarin Vincent stelt 'Ik ben ik en jij bent jij en jullie zijn jullie' en niet wil aanvaarden dat de vrouwen zich afzonderlijk ook als 'Ik' beschouwen, Æ ze leuke diergeluiden nadoen, waarbij Vincent op een bepaald moment onder andere aan het grommen slaat wanneer hij niet krijgt wat ie wil, en het gezelschap even knipoogt naar improvisatietheater, valt de voorstelling na drie kwartier letterlijk en figuurlijk stil en is die op zoek naar een tweede adem. Wat zo heerlijk is bij jeugdtheater is, dat de allerjongsten in het publiek dat ook zo aanvoelen en spontaan 'einde!' en 'Hallo gaan jullie nog iets doen?' laten horen wanneer de drie naast elkaar op het podium staan niets te doen. Of hoe de moraal van het verhaal niet bij iedereen even goed is doorgedrongen.

< Bert Hertogs >